

[Per Hækkerup.]

de forsvarstekniske eller forsvarspolitiske synspunkter, der har aktualiseret spørgsmålet ud fra den betragtning, at en atombevæbning af Danmark ville gøre det danske forsvar mere effektivt. Man kan sikkert ikke afdisputere det ærede medlem, at det ville det gøre, men det er efter min opfattelse ikke nødvendigt.

Den forsvarsordning, vi gennemførte i 1960, er af en sådan effektivitet, at den er tilstrækkelig til at sikre, at det samlede NATO-forsvar sættes ind mod en eventuel angriber, som altså, inden han foretager angreb, må regne med, at hans angreb mod Danmark udløser en storkrig, og det er stort set den største sikkerhed, Danmark kan få imod at blive gjort til genstand for et isoleret angreb, og denne sikkerhed har vi, sådan som det ærede medlem ønsker det, uden at udstyre det danske forsvar med atomvåben. Men dertil kommer, at man ikke kan afgøre vort lands stilling til atombevæbning alene ud fra et forsvarsmæssigt synspunkt; her må også udenrigspolitiske overvejelser tages med ind, når afgørelsen skal træffes.

Der er da to væsentlige udenrigspolitiske overvejelser, der tilsiger os at fastholde vort nej til atombevæbning. Den ene — og det er vel nok den væsentligste — er, at i samme øjeblik vi siger ja til atombevæbning i Danmark, vil vi dermed undergrave det standpunkt, som vi hele tiden har fastholdt, at det gælder om ikke at udvide antallet af atommagter. Vi ville altså ved at tage et sådant forsvarspolitisk bestemt standpunkt undergrave en hovedlinje i vor udenrigspolitik, og det ønsker vi naturligvis ikke. Dertil kommer yderligere, at hvis vi sagde ja til at modtage atombevæbning på dansk territorium, ville resultatet blive, at vi derved ville modvirke den afspændings- og forhandlingspolitik, som er den fornemste linje i vor udenrigspolitik; altså simpelt hen ved at udvide det område, hvor atombevæbning findes, ville man skærpe den internationale situation. Norden er i dag et

atomfrit område, og vi ønsker, at Norden skal forblive et atomfrit område, i hvert fald så længe som de frie folk selv bestemmer. Atombevæbning i det nordiske område findes som bekendt kun i den sovjetiske del af Nordeuropa.

Vi forstår alle sammen og er formentlig også alle behersket af frygten for atomvåbnene og de fuldstændig uoverskuelige konsekvenser, det ville få, hvis de nogen sinde blev bragt i anvendelse. Men denne frygt må efter min opfattelse ikke få os til at afgive erklæringer, som ikke kan eller ikke vil være bindende, så sandt som ingen kan binde hverken en regering eller et folketing over for en fremtid, hvis indhold man ikke kender.

Denne frygt for atomvåbnene og brintvåbnene, som — gentager jeg — vi alle har, må heller ikke få os til at drage den konsekvens, som socialistisk folkeparti har givet udtryk for: at Danmark skal udmelde sig af NATO. Jeg tror ikke, at en dansk udmeldelse af NATO gør risikoen for, at en atomkrig rammer vort område, hverken større eller mindre, hvorimod jeg tror, at vor udmeldelse af NATO ville stille os i den samme usikre position, som vi befandt os i i årene fra 1945-49. Det husker vi måske ikke alle sammen på, men enhver, der gør sig den ulejlighed at sammenligne situationen dengang med situationen nu, er klar over, at den dengang var helt anderledes — og helt anderledes utryg — end i dag. En sådan politik vil socialdemokratiet ikke medvirke til.

Vi anser vort medlemskab af NATO for at være den bedste garanti for vor fred og sikkerhed, i en i øvrigt højst usikker verden, men vi erkender, at gennem NATO opbygger vi ikke en varig og stabil fred. En varig og stabil fred forudsætter skabelsen af et effektivt, internationalt retsapparat, der kan afløse den nuværende magtpolitik. Begyndelsen til et sådant internationalt retsapparat har vi — må vi vel sige — i De Forenede Nationer. Derfor er det socialdemokratiets politik at støtte og styrke